

Jeg hader globaliseringen (Politiken 1/10-00)

Af Martin Spang Olsen

Globalisering er tidens løsen. Som en forkælet baby griber den bestandig ud efter nye ting, den vil eje, og skriger hysterisk, hvis den ikke får sin vilje. Ingen kan sætte den stolen for døren, til trods for den pærevælling af sjælsforladt ensartethed, der følger i dens kølvand – en pærevælling som multinationale selskaber og højreradikale kræfter profiterer af på hver deres måde. Personligt *hader* jeg globaliseringen - ikke for sit princip om næstekærlighed og samarbejde - jeg hader den for sine resultater: død over ethvert kulturelt særpræg, død over skønhed og stilhed til fordel for amerikansk kulturimperialisme i selv den fjerneste afkrog, usunde, forurenende og støjende vaner fra Vesten spredt til hele Den Tredie Verden – i lyn tempo og endda med eksportstøtte. Globaliseringen har vist sig som markedets triumf, og hvor dens hove har trådt gror intet græs. Dens eneste erklærede modstandere er de radikale fundamentalister, og hvem vil slås i hartkorn med dem?

EU, der kunne være blevet et modsvar til denne USA-dirigerede ensretning af verden, har i stedet lært alt for godt af sin nabo i vest, hvad angår ensretning og nedtromling af kulturer:

Foreløbig har den uskrevne, men underforståede grund til overhovedet at have et EU været ønsket om at holde andre nationer på afstand - og altså ikke at åbne sig mod dem, som det ellers så hjerteligt hævdes. Det har ganske rigtigt betydet, at de ellers ret forskellige nationer i Europa så har holdt sig til dén dagsorden, i stedet for at slås indbyrdes. Men det har desværre også betydet, at

Ulandene er blevet fastholdt i det jerngreb, de ellers med al rimelighed kunne have været løst af forlængst.

I stedet for at uddele halvhjertede almisser til de fattige lande, kunne man for længe siden have gjort noget så simpelt som at købe deres varer. Det har været alt, hvad de har bedt om, og det har været det eneste, man har nægtet dem. For hvem skal så købe de europæiske bananer og appelsiner? Dobbeltmoralen har været indlysende længe, men Vesten har tjent så godt på sagen, at ingen har villet kaste den første sten.

Ved at nedbryde toldgrænserne EU landene imellem har man i praksis skabt en ubrydelig mur omkring sig, som Ulandene kun kan bryde på én måde: ved at flytte herop. Hver dag sejles tusindvis af afrikanske flygtninge fra Italien tilbage til Afrika, og hver dag vender de troligt tilbage (en del af dem bliver dog efterhånden integreret i Italien vha.. ulovligt daglejerarbejde på slavelignende betingelser). Dette forhold delte allerede for år tilbage befolkningen i to lejre: de, der gik ind for folkevandringerne, og de, der var imod. Ingen af parterne foreslog imidlertid det helt nærliggende, at bremse masseflugten fra Ulandene ved at støtte deres egen produktion og eksport, i stedet for at poste almisser i dem, som man erfaringsmæssigt ved, skader mere end det gavner.

Jeg må indrømme, jeg har svært ved at tro, at det ikke indgik som et af de vigtigste argumenter for overhovedet at oprette EF i sin tid, netop at kunne fastholde Den Tredie Verden i sit armod. Ved at forene Europa i dette lidet ædle mål var mange af årsagerne til (handels-)krig i Europa nemlig samtidig fjernet, hvorved man kunne slå to fluer med ét smæk. Sluttelig kunne man vaske sine hænder og kalde det et uomgængeligt resultat af (den nødvendige) globalisering. Enkelt og genialt.

Ingen kunne derfor løfte et øjenbryn, da man i Vest siden valgte at forbyde al indvandring - også den, vi kunne have indlysende fordele af – for uanset hvad, kan EU jo ikke

huse hele Den Tredie Verden. Således var vejen banet for at sidestille emigration med flugt.

Det har i praksis betydet, at man nu forventer, at dybt traumatiserede folk fra krigs- og katastrofeområder problemfrit skal kunne indgå i vores (i forvejen ikke helt logiske) demokrati. I længden har det vist sig heller ikke at være nok, at slå problemerne hen med, at ”vi danskere ikke er tolerante nok”. Det lød ellers så dejligt nemt.

Det interessante er, at det aldrig har været et politisk mål i sig selv at integrere så mange mennesker så hurtigt - heller ikke en gang nu, hvor industrien akut mangler arbejdskraft (i øvrigt som følge af indvandrerstoppet); nej, den stakåndede integration er ganske enkelt en af de priser, vi betaler for den løbske globalisering. En anden pris er den afstumpede ensartethed, der snart præger hele verden (og i særdeleshed Europa), og som politikere og industri gør sit yderste for at få til at ligne et gode.

Vi må altid huske på, at globalisering og (såkaldt) udvikling *ikke er selvstændige, ustoppelige væsner; der lever deres eget liv*; udviklingen er os alle sammen, hele tiden, og vi kan til enhver tid skifte spor – og bør til enhver tid erindre os den ret. Hvornår har vi så globaliseret os nok?

.